

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 500/06
15.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца ГП "АА", чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради иселења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж. бр. 7520/05 од 18.10.2005. године, у седници одржаној 15.3.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж. бр. 7520/05 од 18.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду П. бр. 683/03 од 17.12.2004. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да се са свим лицима и стварима исели из просторија бараке тужиоца које се налазе на десној страни објекта ГГ и састоји се од две собе, кухиње и купатила са ВЦ-ом и шупом, те да их слободне од лица и ствари преда тужиоцу на слободно коришћење и располагање, као да му на име трошкова парничног поступка исплати 59.000,00 динара.

Одлучујући о жалби тужене Округни суд у Београду је пресудом Гж. бр. 7520/05 од 18.10.2005. године одбио као неосновану жалбу и првостепену пресуду потврдио.

Против наведене пресуде Округног суда у Београду тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу овлашћења из члана 386. раније важећег ЗПП-а који се примењује на основу члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22.11.2004. године, који је ступио на снагу 23.2.2005. године), и нашао да ревизија тужене није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП на коју се тужена у ревизији позива, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности, у складу су са изведеним доказима, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац туженој одлуком радничког савета од 25.2.1987. године доделио на привремено коришћење ради чувања и одржавања просторије ГГ, за становање, без стицања својства носиоца станарског права. Ради се о делу монтажне бараке означене као ГГ коју је тужилац адаптирао у четири просторије (две собе, кухиња и купатило са шупом). Одлуком тужиоца од 6.4.1998. године коју је тужена примила 7.4.1998. године туженој је додељен на трајно коришћење као закупцу на неодређено време стан ДД, с тим што је дужна да се у року од 30 дана од правноснажности одлуке усели у стан, и закључи уговор о коришћењу стана, а након уселења, да бараку у којој је до тада становала ослободи од свих лица и ствари и кључеве преда тужиоцу. Тужена је на основу те одлуке закључила уговор о закупу стана, али се из бараке није иселила.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Правилан је закључак нижестепеног суда да је по протеклу рока од 30 дана од правноснажности одлуке о додели стана на коришћење у својству закупца на неодређено време престало право тужене да предметне просторије тужиоца, (које су додељене на привремено коришћење) и даље користи.

Законом о облигационим односима, чланом 567. предвиђено је да се уговором о закупу обавезује закуподавац да преда одређени стан на употребу, а овај се обавезује да му за то плаћа одређену закупнину. Истим законом чланом 595. прописано је да уговор о закупу закључен на одређено време престаје самим протеклом времена на који је закључен. Уговор о закупу чије трајање није одређено нити се може одредити из околности неких обичаја престаје отказом који свака страна може дати другој поштујући отказни рок (члан 597. Закона о облигационим односима).

Имајући у виду цитиране законске прописе, тужилац је предметне просторије доделио туженој само на привремено коришћење, па је тужена била дужна да се из њих исели и преда их тужиоцу након уселења у стан у року од 30 дана од правноснажности одлуке о додели стана на коришћење у својству закупца на неодређено време, па је самим тим престало право тужене да предметне просторије раније дате користи.

Нису основани наводи ревизије да се не ради о уговору о закупу, јер је тужилац доделио туженој на привремено коришћење предметне просторије ради чувања и одржавања, а предаја одређене ствари на употребу и плаћање закупнине представљају битна обележја уговора о закупу, сагласно одредби члана 567. став 1. Закона о облигационим односима. Уговор о закупу је престао отказом, одлуком коју је тужена примила 7.4.1998. године, а којом одлуком јој је додељен стан на коришћење у својству закупца на неодређено време у улици Фрања Грча бр. 34 у Земун пољу.

Тужена је у уговорном односу са тужиоцем, па је самим тим и дужна да предметне просторије врати тужиоцу, као даваоцу на коришћење просторија, због чега је за тужену без значаја ко је власник бараке, да ли је то тужилац или неко треће лице.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост нижестепених одлука, Врховни суд је применом одредбе члана 393. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ